

ผลงานที่ได้รับเลือกให้เป็น **Book of the Month** จากเว็บไซต์ **dek-d.com**

ฉบับทดลองอ่าน

BLACK MAN

จุดตัดระหว่างฮีโร่กับฆาตกร

MIRAYE

MiRAYE

นวนิยายร่วมสมัย

BLACK MAN

MiRAYE เขียน

สำนักพิมพ์ ตะวันส่อง

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

ISBN : 978-616-7055-03-9

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด

ความนำ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ฉบับทดลองอ่านนี้ เป็นต้นร่างที่ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นจากต้นฉบับก่อนกระบวนการสำนักพิมพ์ การตรวจทานคำผิดและการจัดรูปแบบของหน้าหนังสือ จึงต่างไปจากฉบับตีพิมพ์รูปเล่มที่วางจำหน่ายแล้ว

มีรายณ์

ถ้าสามารถย้อนเวลาได้ ผมอยากจะเป็นแค่...

คนธรรมดา

facebook.com/mirayebook

บทนำ

ศูนย์การค้ากลางกรุงที่ผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด ทำให้การจราจร บริเวณใกล้สี่แยกปทุมวันและถนนที่เชื่อมต่อในบริเวณใกล้เคียง ต้องติดขัดเสมอ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันนี้ การจราจรบนถนน สายที่เกี่ยวข้องยิ่งต้องติดขัดหนักเป็นพิเศษ เนื่องจากการปิดถนน เพื่ออำนวยความสะดวกให้ ๆ ผนฯ ท่านนายกรัฐมนตรี สมิง สุนทร เดินทางมายังห้างสรรพสินค้าชื่อดังย่านสยามสแควร์ ที่เคย สร้างชื่อเสียงครึกโครม เปิดตัวด้วยการเป็นห้างสรรพสินค้าแห่ง แรกของโลกที่มีพิพิธภัณฑสถาน

กระทั่งเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาเศษ นายกสมิงได้เดินทางมาถึง และยังไม่ทันที่นักข่าวจะพากันแห่เข้าไปยิงคำถาม บรรดาบอดี การ์ดของนายกสมิงที่มีจำนวนมากว่า ต่างก็พาวิ่งเข้าไปกันทำ กองทัพนักข่าวไว้ก่อน จนทุกคนต้องยืนเบียดเสียดกันอยู่หน้า ศูนย์การค้า ทำให้บรรดาสื่อจากสำนักพิมพ์หัวต่าง ๆ เกิดความไม่ พอใจ

ทว่านายกสมิงกลับไม่สนใจเสียงโอดครวญของกลุ่ม นักข่าว เดินตรงปรีเข้าไปในตัวห้าง มุ่งหน้าไปยังลิฟต์ พร้อมกับ

บอดีการ์ดร่างยักษ์อีกสองคน ที่ตามไปให้ความคุ้มกันอย่างใกล้ชิด ดูผิวเผินก็เหมือนท่านนายกมาที่นี่เพื่อช้อปปิ้ง แต่ทันทีที่เข้าไปใน ลิฟต์ นายกสมิงได้ใช้คีย์การ์ดพิเศษรูดเข้าที่เครื่องอ่านรหัสพิเศษ ซึ่งติดตั้งอยู่บริเวณด้านบนแผงปุ่มกดเลือกชั้น พลันเกิดเสียงดัง ‘บี๊บ’ ขึ้นเบา ๆ เป็นสัญญาณว่าการอ่านข้อมูลจากคีย์การ์ดนั้น เรียบร้อยแล้ว จากนั้นประตูลิฟต์ก็ค่อย ๆ เคลื่อนปิดเข้าหากัน และ พานुकคลคนทั้งสามลงไปยังชั้นใต้ดินพิเศษที่เป็นศูนย์วิจัยลับ แห่งชาติ

ที่ชั้นใต้ดิน กลุ่มคนในชุดเสื้อกราวนส์สีขาวล้วนยืนเรียง หน้ากระดานแบ่งออกสองฝั่งขนานตามทางเดิน รอต้อนรับการมา ของนายกสมิงอย่างเตรียมพร้อม เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกเผยให้เห็นร่างท้วม ทุกคนก็ก้มหัวคารวะและกล่าวต้อนรับอย่างพร้อมเพรียง “ยินดีต้อนรับท่านนายกสมิง”

ที่ปลายสุดของแถวหน้ากระดาน มีผู้ชายผอมโกร่งคูชีโรค ยืนยิ้มกริ่มให้นายกสมิง “ยินดีต้อนรับครับท่าน” เขาพูดพร้อมโค้ง ลงต่ำเพื่อแสดงการคารวะอย่างนอบน้อมเช่นกัน

“ไม่ต้องพิธีรีตรอง ผมมีเวลาไม่มาก รีบพาผมไปที่ห้อง แล้วรายงานความคืบหน้า” นายกสมิงยกมือปิดป้ายไปมาราวกับ คนอารมณ์เสียมาก่อน

เมื่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมาพร้อมหน้ากันในห้องประชุมของ ศูนย์วิจัยลับใต้ดิน การรายงานความคืบหน้าของโครงการวิจัยก็ เริ่มต้น

“ตามเอกสารงานวิจัยของด็อกเตอร์มาวินได้ระบุไว้อย่าง ชัดเจนว่า ‘พาราไซต์ซี้ด’ เป็นเมล็ดพันธุ์ที่อุดมไปด้วยเชื้อปรสิต ลึกลับ ซึ่งพวกมันจะเก็บตัวอยู่แต่ในซี้ดที่เป็นเสมือนเปลือกหุ้ม จนกว่าจะเจอ โฮสต์หรือร่างที่เหมาะสมจะให้มันฟักตัวกลายเป็น ภาสกา เม็ดซี้ดถึงจะแตกออก จากนั้นปรสิตจำนวนมากก็จะไหล ทะลักเข้าไปยังกระแสเลือด ในทันทีที่พวกมันรुक้าเข้าไปในร่างกาย ของโฮสต์ได้ มันจะทำให้ร่างนั้นเกิดการกลายพันธุ์ในเวลาอัน สั้น และปรสิตเหล่านั้นจะเข้าไปทำงานแทนที่เม็ดเลือดแดง จากนั้นเนื้อเยื่อหัวใจจะแข็งขึ้นจนมีลักษณะไม่ต่างไปจากเปลือก ของพาราไซต์ซี้ด เพื่อทำหน้าที่ให้กำเนิดและสืบพันธุ์พวกมันไปทั่ว ร่างกาย จากนั้น...”

“พอ ๆ ผมไม่ได้ให้งบประมาณเพื่อมานั่งฟังคนของคุณ ท่องรายงานหน้าชั้นเรียน ผมแค่อยากรู้ว่า งานวิจัยของพวกคุณ คืบหน้าไปถึงไหนแล้ว” นายกร่างท้วมในชุดสูทสีดำพูดขัดขึ้นมา ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว “ว่ายังไง ด็อกเตอร์พายัพ?” เขาหมุนแก้อี นวมไปยังทิศทางที่ด็อกเตอร์พายัพยืนอยู่ และมองด้วยสายตาดูดัน

“ผมขอเรียนท่านตามตรงครับ ว่างานวิจัยของเรายังไม่คืบ

หน้าไปเท่าที่ควร ถึงแม้ตอนนี้เราได้เอกสารงานวิจัยทั้งหมดของดีออกเตอร์มาวินมาแล้วก็จริง เพียงแต่...”

ยังไม่ทันที่ดีออกเตอร์พายัพจะพูดจบ นายกสมิงยิ่งแสดงอาการไม่พอใจมากกว่าเดิม ยามที่สุดหายใจเข้าออกแรง ๆ ด้วยความกระพืดกระเฟียด ยิ่งทำให้รู้สึกที่กว้างกว่าคนปกติอยู่แล้ว ขยายออกและหุบเข้าราวกับนกกระพือปีก จากนั้นก็หุบโตะเสียงดังปึงจนกองเอกสารส่วนหนึ่งร่วงลงมาที่พื้น

“ผมเจียดงบลับให้คุณไปตั้งสองร้อยล้านแล้ว แต่คุณกลับบอกว่า ยังไม่ลืบน้า” นายกสมิงลุกขึ้นตะคอกใส่ดีออกเตอร์พายัพด้วยโทสะ “ไหนตอนมาของบ คุณคุยโวไว้ชะดิบดี ว่าถ้าโครงการนี้สำเร็จ เราจะมีอำนาจทางการทหารยิ่งกว่าประเทศมหาอำนาจ!”

“ครับท่าน ผมบอกกับท่านไว้แบบนี้จริง แต่จากเอกสารวิจัยของดีออกเตอร์มาวินได้ระบุเอาไว้ว่ามีพาราไซต์ชนิดทั้งหมดเก้าชิ้น ซึ่งผมเองก็ไม่แน่ใจว่ามันจะมีแค่เก้าชิ้นจริงหรือเปล่า เพียงแต่ตอนนี้...”

“แล้วยังไง! สองร้อยล้าน กับคำว่าไม่แน่ใจ คุณคิดว่ามันเป็นคำตอบที่สมควรแล้วหรือกับบที่คุณใช้ไป” เป็นอีกครั้งที่ดีออกเตอร์พายัพถูกขัดขณะยังพูดไม่จบดี ยิ่งดีออกเตอร์พายัพตอบ ก็ยิ่งเหมือนยั่วยุให้นายกสมิงเกิดอารมณ์ฉุนเฉียวมากยิ่งขึ้นทุกขณะ

“ใจเย็น ๆ ก่อนครับท่านนายกสมิง ผมยังอธิบายให้ท่านฟัง

“ไม่จบ จบทั้งหมดที่ท่านจัดสรรมาผมไม่ได้เสียเปล่าครับ”

“ยังไง?”

“ที่ผมบอกท่านว่างานวิจัยยังไม่คืบหน้า นั่นคือในส่วนของ การค้นหาพาราไซต์ซึ่ด ซึ่งผมเองก็ไม่แน่ใจว่ามันจะมีมากกว่าเก้า ขึ้นหรือเปล่า เพียงแต่ตอนนี้ทางผมได้ใช้งบบลับทั้งหมดทุ่มเท ให้กับงานวิจัยในส่วนของ การสร้างพาราไซต์ซึ่ดเทียมขึ้นมา”

“ไหนคุณอธิบายให้ผมฟังคร่าว ๆ ว่ามันเป็นยังไง เอาสั้น ๆ ง่าย ๆ เอาแบบให้ผมฟังแล้วคิดอยากจะเจียดงบให้คุณวิจัยต่อ”

“ถ้าอย่างนั้นเรียนเชิญท่านนายกทางนี้เลยครับ” ว่าแล้วดี ออกเตอร์พายัพก็นำท่านนายกสมิงตรงไปยังห้องวิจัย

ห้องวิจัยที่สว่างไสวไปด้วยแสงจากนีออนหลายดวง ภายในมีนักวิจัยหลายคนที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่กับข้อมูลยุบยับที่รัน อยู่บนหน้าจอมอนิเตอร์ของตน ที่กลางห้องมีร่างของผู้ชายเปลือย เปล่านอนอยู่ในหลอดสูญญากาศขนาดใหญ่ไม่ต่างจากไปจากโลง แก้ว ผิวหนังสีดำสนิทและแห้งกร้านแตกเป็นลายคล้ายก้อนถ่าน ได้ราวนมด้านซ้ายของร่างไร้วิญญาณมีแผลเหวอะวินกินลึกเกือบ ถึงซี่โครงและลากยาวลงมาถึงชายโครง ร่างกายท่อนล่างบริเวณต่ำกว่าชายโครงทั้งสองนั้นหายไป สภาพโดยรวมราวกับโดนทำร้าย ด้วยระเบิดขนาดเล็ก

“นี่คือร่างต้นแบบครับท่าน เราเรียกมันว่า ‘บีเอ’ ตามชื่อ

ของโครงการ ซึ่งจริง ๆ แล้วมันย่อมาจากคำว่า แบบลึกอคัม เป็นคำเฉพาะที่นักวิจัยของเราใช้เรียกงานนี้” ด็อกเตอร์พายัพชี้ไปที่หลอดแก้วพร้อมอธิบายต่อโดยพาท่านนายกเข้าไปดูร่ามนั้นใกล้ ๆ “แม้ร่างของบีเอจะเสียหายไปพอสมควร แต่ก็ยังมีประโยชน์พอให้เราได้ใช้ศึกษาถึงโครงสร้างต่าง ๆ รวมถึงวิเคราะห์การทำงานของพาราไซตส์ชนิดที่สามารถทำให้โฮสต์กลายเป็นพันธุ์ได้”

“อืม...” นายกสมิงพยักหน้าตอบสั้น ๆ มองร่ามนั้นและฟังสิ่งที่ด็อกเตอร์พายัพกล่าวด้วยอารมณ์ที่เย็นลง

“และตอนนี้เราก็ก่อสร้างซี้ดเทียมได้สมบูรณ์แล้ว ซึ่งผมรับรองว่าประสิทธิภาพไม่ด้อยไปกว่าพาราไซตส์ซี้ดของจริงแน่นอน” ด็อกเตอร์พายัพพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจในผลงานของตน “ดังนั้นเรื่องที่ว่า ซี้ดของจริงจะมีมากกว่าเก้าชิ้นหรือไม่ นั่นก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรอีกต่อไป”

“แล้วจะไม่มีปัญหาตามมาแน่นะ? เหมือนที่เคยเกิดเมื่อปีก่อน”

“ครับ ผมรับรองว่าไม่มีเหตุการณ์แบบนั้นแน่นอนครับ โชคดีที่เราได้ตัวอย่าง ‘แอนตี้เวอมีโนซิส’ มาก่อนที่มันจะถูกไฟไหม้ ผมถึงได้เอาตัวอย่างนั้นมาวิเคราะห์แล้วสกัดเป็นแคปซูลฝังไว้ที่ซี้ดเทียมด้วยทุกชิ้น เมื่อไหร่ที่ร่างทดลองจัดคำสั่ง แอนตี้เวอมีโนซิสก็จะทำงานทันที”

นายกสมิงถึงกับฉีกยิ้มจนรูจมูกขยายออก เขาพอใจมากเมื่อ
ได้ยินประโยคที่ด็อกเตอร์พ่ายพกล่าว

“โครงการนี้จะสำเร็จเมื่อไหร่” โทสะปล้นหายไปจาก
น้ำเสียงของนายกสมิงทันที

“ภายในสิ้นปีนี้ ผมรับรองว่าท่านจะได้รับข่าวดีก่อนการ
เค้ท้าวน์เข้าสู่ปี 2012 แน่แน่นอนครับ”

ด้วยการนำเสนอของด็อกเตอร์พ่ายพได้เป็นที่พอใจของ
นายกสมิง โครงการบี.เอ. จึงสามารถดำเนินการวิจัยต่อไปได้

กระทั่งนายกสมิงขอตัวกลับก่อน ด็อกเตอร์พ่ายพและ
ทีมงานบางส่วนได้มาส่งถึงที่ลิฟต์ตัวเดิม

“คุณขาดเหลืออะไร หรือต้องการใช้งบบีกเท่าไร ให้เขียน
รายงานมาเสนอผมก็แล้วกัน” พุดจบประตูลิฟต์ก็เลื่อนเข้าหากัน
อย่างช้า ๆ นำเอานายกสมิงพร้อมบอดีการ์ดอีกสองคนกลับขึ้นไป
ยังชั้นบน

“บอกพวกการ์ดข้างนอก ให้ปล่อยสื่อเข้ามาได้แล้ว” นายก
สมิงหันไปพูดกับบอดีการ์ด

“ครับท่าน”

เมื่ออนุญาตให้สื่อเข้าไปได้ นักข่าวต่างก็แห่กันไปล้อม
กรอบนายกสมิงพร้อมแย่งกันยิงคำถามสัมภาษณ์กันพลวัน แย่ง
กันขึ้นตั้งไมค์ตั้งเทปบันทึกเสียงเข้ามาจ่อที่ปาก

“อ้อ ไม่มีอะไรครับ ไม่มีอะไร วันนี้ผมแค่มาซื้อปิ้งเฉย ๆ
ไม่มีเรื่องการเมืองอะไรแอบแฝงหรอกครับ”

ใช้เวลาไม่นานนายกสมิงก็อาศัยจังหวะแยกตัวออกจาก
บรรดานักข่าว กลับมาขึ้นรถยนต์สีดำคันใหญ่ที่ลานจอดรถก่อน
จะแล่นหายไป ทิ้งไว้แต่รอยล้อรถและฝุ่นฟุ้งกระจาย

1

ตะวันหอบเอาแสงสว่างไปพร้อมกับการลับขอบฟ้า ภายในออฟฟิศที่มีคสนิท ยังมีแสงไฟขาวสว่างจากนีออนดวงหนึ่ง ครอบคลุมเฉพาะบริเวณโต๊ะทำงานของผม พอเหลือบตาไปมอง นาฬิกาแขวนบนฝาผนังเห็นเวลาล่วงเลยมามากแล้ว ก็รีบชักสายตากล้ามองที่หน้าจอคอมพิวเตอร์เร่งทำงานแข่งกับเวลาต่อทันที เพราะใจอยากจะกลับบ้านเต็มแก่

ผมนั่งทำงานล่วงเวลาจนเกือบจะสามทุ่มอยู่แล้ว ท้องไส้ก็เริ่มบรรเลงเพลงโหยหาอาหาร อยากจะลงไปซื้อข้าวกินก่อน แต่อีกใจก็อยากรีบทำให้เสร็จ ๆ เพราะเหลืออีกแค่นิดเดียว

“ทำไมต้องเลื่อนประชุมเป็นพรุ่งนี้ด้วยเนี่ย” ผมพูดกับตัวเองด้วยความเจ็บใจปนอารมณ์เสีย ทั้งยังระบายอารมณ์ด้วยการฟาดนิ้วลงที่ปุ่มเอ็นเทอร์บนคีย์บอร์ดเสียงดังป๊าบหลายป๊าบ

ถึงจะเป็นการทำงานล่วงเวลาหรือที่เรียกกันติดปากว่าทำโอทีก็ตาม แต่บริษัทผมไม่มีนโยบายจ่ายค่าทำงานล่วงเวลา พุดง่าย ๆ ก็คือ ต่อให้อยู่ทำงานจนเสร็จตีสองตีสามก็ไม่ได้สตางค์เพิ่มสักบาท เขารับเราเข้าทำงานมาด้วยเงินเดือนเท่าไรก็ได้ตามที่ตกลงกันเท่านั้นคงตัว จะว่าไปในช่วงเศรษฐกิจขาลงแบบนี้ ส่วนใหญ่หลาย

บริษัทก็มักจะใช้นโยบายงค้ายโอทีเหมือน ๆ กันผมถึงได้เฉย ๆ

แต่ที่รู้สึกเจ็บใจก็คือ อยู่ดี ๆ ก็เลื่อนการประชุมเข้ามาแบบ
 ฉุกเฉินโดยไม่มีการบอกกล่าวกันก่อน ไม่คิดถึงคนที่เขาต้อง
 เตรียมข้อมูลขึ้นประชุมกันบ้างเลย พวกนี้คิดอยากจะประชุมวัน
 ไหนก็เปลี่ยนใจเอาคือ ๆ คงนึกว่าการเตรียมข้อมูลนำเสนอมันทำ
 ง่ายแสนง่าย แค่อัดข้อมูลยัด ๆ ใส่พาวเวอร์พ้อยท์ก็จบ ซึ่งถ้ามัน
 ง่ายแบบนี้จริง ผมก็คงไม่ต้องมาตราครุฑทำจนคิดค้นแบบนี้
 บางทีก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าพวกผู้บริหารหรือผู้จัดการทั้งหลาย
 แห่เอาบริหารกันเป็นแต่เรื่องผลกำไรของบริษัทหรือเปล่า ไม่
 เข้าใจถึงหัวอกของคนทำงานใต้อาณัติเอาเสียเลย พอเจอแบบนี้
 หลาย ๆ ครั้งเข้า ก็เลยกลายเป็นชีวิตอันแสนแข็งของพนักงาน
 บริษัท

ก้มหน้าทำงานต่อได้สักพักโทรศัพท์มือถือของก็ดังขึ้น
 หยิบจากกระเป๋ากางเกงออกมาดูเห็นหน้าจอโทรศัพท์ที่แสดงชื่อ
 ‘มาวิน’ ก็รู้ทันทีว่าอีกเดี๋ยวต้องมีเรื่องชวนปวดหัวตามมาแน่

“มีอะไรวะ ไอ้วินโทรมาตอนนี้ คนยังกำลังยุ่ง ๆ อยู่” ยังไม่
 ทันทึเพื่อนจะพูดอะไร ผมก็ใส่ไปก่อนด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ

“เพื่อนก้องตอนนี้ นายอยู่ไหน?”

“บริษัท” ผมตอบสั้น ๆ ห้วน ๆ ด้วยอารมณ์ไม่ดี

“เออ ๆ งั้นดีเลย งานแรกอยู่ใกล้ ๆ บริษัทนายเลย”

“งานอะไรอีก? นี่เช้าก็เร่งทำโอทีจะอ้าวอยู่แล้ว” ได้ยินคำ
ว่างานแล้วผมยิ่งอารมณ์เสียเข้าไปอีก

“ก็งานที่เคยคุยกันไว้ไง เนี่ยเราได้ยินตำรวจวิทยุคุยกัน โจร
มันกำลังปล้นเซเว่นใกล้ ๆ กับออฟฟิศนายเลย”

คำพูดของไอ้วินสะกิดโดนต่อมความจำผมเข้าอย่างจัง เลย
เข้าใจทันทีว่ามันหมายถึงอะไร

“โห ไอ้วิน นี่เล่นดักสัญญาณตำรวจเลยหรือวะ มันผิด
กฎหมายนะเว้ยไอ้บ้า!”

“เออนะ นายรีบไปก่อนที่คนร้ายมันจะหนีดีกว่า”

“เออ ๆ รู้แล้ว”

“รีบ ๆ หน่อยนะเพื่อนก๊อง ตอนนี่คนร้ายมันจับตัวประกัน
ไว้แล้ว”

ได้ยินแบบนี้ผมก็ทิ้งงานทั้งหมดคาไว้ที่โต๊ะทันที ก้มไป
ฉวยเอากระเป๋าเป้ใบใหญ่ที่ซุกไว้ข้างใต้เก้าอี้ขึ้นสะพายบ่า ไม่ร้อ
ช้าวิ่งออกจากออฟฟิศมุ่งตรงไปยังที่เกิดเหตุ

รับรองว่าไม่มีใครรู้เกี่ยวกับงานพิเศษที่ผมกับไอ้วินสมหัว
กันทำแน่นอน เพราะทุกอย่างต้องปิดเป็นความลับ และงานนี้ก็
เป็นครั้งแรกของผม อารมณ์ตื่นเต้นจึงประทุขึ้นมาประหนึ่ง
นักร้องหน้าใหม่จะไปร้องเดบิวเปิดตัว

ยังไม่ทันจะถึงหน้าร้านสะดวกซื้อดี ก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศ

โกลาหล บรรดาไทยมุงต่างยืนมุงกันอยู่วงนอกที่ระยะพอสมควร เพราะคนร้ายมีปืน ส่วนเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายนายก็แยกกันประจำตำแหน่งเหมือนกับจะดักทางหนีของคนร้ายเอาไว้ คนร้ายเป็นผู้ชายผิวคล้ำตัวโตสวมเสื้อยืดสีดำ คอตาโลย ๆ เหมือนคนติดยา มันกำลังเอาปืนจ่อหัวพนักงานแคชเชียร์สาวอยู่ พอผมแทรกไทยมุงเข้าไปได้ ก็มองเห็นมันกำลังล็อกตัวประกันอยู่ ตัวประกันสาวสวมเสื้อพนักงานลายทางสีเขียวตัดตรงลงเป็นแนวตั้งบนพื้นสีขาว ครั้นได้เห็นใบหน้าของพนักงานสาวคนนั้นชัด ๆ ผมก็ยังผมตกใจ!

“เฮ้ย! นั่นมันน้องเมย์นี่หว่า”

ผมรู้จักดีเพราะน้องเมย์เป็นนักศึกษามาทำงานพาร์ทไทม์ของร้านสะดวกซื้อหมายเลขเจ็ดแห่งนี้ และเธอก็ดูน่ารักดีในสายตาผม สวย ๆ ใส ๆ หน้าตาหมวยนิค ๆ

บ่อยครั้งในช่วงที่พักกลางวันหรือไม่กี่เวลาอยู่ทำโอทีแบบวันนี้ ผมมักจะลงมาซื้อขนมบ้าง ข้าวกล่องบ้าง หรือไม่กี่เครื่องคัมน้องเมย์เป็นคนอหฺยาศยดีถ้าวันไหนเธอทำงานเข้ากะมายืนอยู่ที่แคชเชียร์แล้วเจอผม ก็มักจะชวนผมคุยด้วยความคุ้นเคย

ผมเห็นหน้าน้องเมย์เริ่มต้นกลัวสุดขีดและมีน้ำใส ๆ รินออกมาจากหางตา พอเห็นแล้วก็ใจไม่ดี ก่อนที่สถานการณ์มันจะเลวร้ายไปกว่านี้ผมคงต้องรีบหาทางช่วยน้องเมย์ให้ได้

ผมวิ่งย้อนกลับมาตั้งหลักบริเวณนอกพื้นที่ไทยมุง สอด
สายตามองหาที่เหมาะสม ๆ สักที่ ซ้ายที่ขวาที่ก็เห็นซอยเปลี่ยวอยู่
ฝั่งตรงข้าม ก่อนข้างมีดพอสมควร ผมเห็นว่าเหมาะสมจึงไม่รอช้า
รีบวิ่งเข้าเอาตัวเองเข้าไปในตรอกมืดนั้น วิ่งเข้ามาไม่ลึกมาก
ประมาณสิบเมตรเศษ ๆ เห็นถึงขยะกทม. ใบใหญ่สูงเหนือเอาตั้ง
เรียงรายกันอยู่สี่ถึง ก็วิ่งอ้อมไปนั่งคคคอยู่ด้านหลังถึงขยะ เปิด
กระเป๋าเป็หีบของที่อยู่ข้างในออกมาทีละชิ้น

หมวกกันน็อกเต็มใบทรงกลมคู่ไปด้านหลังเล็กน้อย
เหมือนหัวหนุมาน ลงสีใหม่ให้สีดำสนิททั้งใบและพื้นที่ลายเป็น
เปลวไฟสีขาวขุ่นตัดกับสีหมวก ช่องมองที่เคยเป็นพลาสติกบังลม
ถูกแทนที่ด้วยพลาสติกชนิดเดียวกับหมวกหลอมปิดทึบเป็นเนื้อ
เดียวกัน มีช่องให้มองลอดออกมาได้จากข้างใน ทำเป็นลักษณะ
คล้ายดวงตาคู่โตสองดวงบนหมวกตำแหน่งเดียวกับดวงตา สี
ทับทิมมันวาวทรงสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน

และที่เจ็บแสบที่สุดก็คงเป็นบริเวณครอบปาก ที่วาด
ลวดลายรูปพื้นเรียงรายเป็นแนวยาวนึกก็มกว้างโค้งขึ้นไปเกือบสุด
รูหู ดูแล้วอย่างกับปากของตัวเอเลียนไม่มีผิด ครั้นพอหีบชุด
ออกมาคลี่ดูก็ได้เข้าใจ เป็นชุดหนังเหมือนที่สิงห์มอเตอร์ครอส
ใส่กัน เป็นแบบเต็มตัวมีซิบอยู่ด้านหนา สีพื้นเป็นสีดำ พื้นที่ลาย
ลายโครงกระดูกทั้งตัวด้วยสีขาว... ที่แท้ก็ตั้งใจทำให้ลายบนหมวก

เข้ากับชุดนี้เอง

“โห ไอ้วิน... ดีไซน์ชุดได้สวยแตกบรรม มันตั้งใจจะให้เราเป็นฮีโร่หรือจะให้มันเป็นลูกสมุนปีศาจร็อกกี้ ๆ ในเรื่องไอ้มดเขียววะเนี่ย” เห็นการออกแบบที่ไม่ได้เรื่องทำเอาผมต้องบ่น แต่ก็ไม่มีเวลาคิดมาก ใจคิดแต่จะรีบไปช่วยน้องเมย์ไว ๆ ก็เลยรีบใส่ ๆ ไปก่อน

ชุดหนังรัดรูปแบบเต็มตัวใส่แล้วรู้สึกร้อน ๆ อับ ๆ ไม่ค่อยเข้ากับอากาศบ้านเราชอบกล ยิ่งผมใส่ทับชุดทำงานไปเลยยิ่งรู้สึกเหมือนถูกอบอยู่ข้างในเข้าไปใหญ่

ก่อนจะสวมหมวกกันน็อก ผมหยิบอุปกรณ์ที่เหลือในเป้ ออกมาใส่ เริ่มจากมีดงมือสีดำน่าจะทำจากวัสดุเดียวกับชุดที่ใส่ จากนั้นก็รองเท้าหนังสีเดียวกับชุดเสริมหัวเหล็กคล้าย ๆ รองเท้าพนักงานดับเพลิง ไม่สิผมคิดว่ามันต้องไปซื้อรองเท้าพนักงานดับเพลิงมาให้ผมใส่แน่ ๆ

ผมว่าถุงมือหนังคงเข้าทำที่สุดแล้ว เพราะมีการเสริมแผ่นเหล็กหนาไว้บริเวณหลังมือและโคนนิ้ว คิดว่าไอ้วินคงตั้งใจให้ใช้ต่างเป็นสนับมือสำหรับตอนต่อสู้

เมื่อสวมเสื้อผ้าและอุปกรณ์ทุกชิ้นพร้อม งานพิเศษของผมก็เริ่มต้นขึ้นพลางคิดในใจ ‘นี่เราจะเป็นฮีโร่หรือ’ ว่าแล้วก็ซุกกระเป๋าเข้าไปไว้หลังกองขยะ จากนั้นรีบวิ่งออกจากซอยกลับไปทีเดิม

ไปยืนตั้งหลักอยู่หลังด้านหลังกลุ่มไทยมุงห่าง ๆ

เวลานี้ผมตื่นเต้นจนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจตัวเองดังโครมคราม มือไม้สั่นไปหมด ต้องสูดลมหายใจเข้าออกตั้งหลายครั้งเพื่อเรียกกำลังใจขับไล่ความประหม่า พอมือไม้เริ่มหายสั่น ชีพจรกลับสู่จังหวะเกือบจะปกติ ก็ตัดสินใจวิ่งด้วยความเร็วสูง กระโดดข้ามหัวไทยมุง ลงมายืนจังก้าประจันหน้ากับคนร้าย

ร่างที่กระโดดเห็นเวหาแหวกอากาศลงมาทำทนายสายตาพุ่งชนนั้น เท้ายังไม่ทันสัมผัสกับพื้นเต็มส้น ทุกคนก็มองด้วยสายตาตะลึง แต่ดูเหมือนจะตะลึงกับชุดฮีโร่ที่ไอ้วินออกแบบเสียมากกว่า เพราะมันดูสะอาดตามากจนทำให้ใครต่อใครลืมสงสัยไปว่าผมกระโดดข้ามมาจากตรงไหนได้อย่างไร

ที่คิดแบบนั้นก็เพราะผมได้ยินเสียงไทยมุงคนหนึ่งแว่วมาเข้าหู “เฮ้ย! คนบ้าที่ไหนวะ” ได้ยินแล้วรู้สึกเคือง ๆ ชอบกลเลยหันขวับไปมองชายเจ้าของต้นเสียง ผู้ชายคนนั้นพอรู้ว่าผมได้ยินก็หลบสายตาหันหน้าหนีไปหาอื่นทันที

“ไอ้บ้า! ถอยออกมา คนร้ายมันมีปืน” ตำรวจนายหนึ่งตะโกนบอกผมจากด้านหลัง

โหนี่ขนาดตำรวจก็ยังหาว่าผมบ้า ได้ยินแบบนี้ถึงสองครั้งติด ๆ ยิ่งทำให้ผมรู้สึกนึก ๆ ว่า ‘สงสัยจะจริง’ นี้ผมไม่น่าบ้าจี้ตามคำของไอ้วินมันเลย แต่ช่างเถอะ ‘ยังไงตอนนี้ชีวิตของน้องเมย์ก็

‘สำคัญที่สุด’

ผมก้าวขาเดินเข้าไปทางคนร้ายอีกหนึ่งก้าว คุณคนร้ายมันกำลังตื่นกลัวผมน่าดู ยิ่งเจอหน้าแสบะยิ้มกวนโทโสที่ไ้ววินมันเพ้นท์บนหน้าหมวกกันน็อกเป็นใครก็ต้องประสาทเสีย

ท่าจะมีใครรู้ ผมเองก็ตื่นไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะป็นสายตาทูกสายตาทั่วบริเวณที่จับจ้องมายังผม โดยคิดว่าผมเป็นคนบ้า หรือแม่กระทั่งกระบอกปืนของคนร้ายที่เปลี่ยนมาชี้หน้าผม ล้วนทำให้ผมใจสั้นระรัว ถึงรูปลักษณะภายนอกในตอนนี้จะกลายเป็นฮีโร่ แต่กระนั้นจิตใจผมก็ยังเป็นแค่คนธรรมดาอยู่ดี

‘ต้องจัดการให้ไวที่สุด’ ผมพูดกับตัวเองในใจ และการกระทำก็ไวเท่าความคิด พริบตาเดียวผมพุ่งเข้าประชิดตัวคนร้าย ใช้มือซ้ายตะบับมือข้างที่คนร้ายถือปืนและส่งหมัดขวากระทุ้งเข้าที่ชายโครงอย่างแรง เสี่ยงกำปั้นกระทบกับกระดูกคั่งหักกรือบ

“อ้อ!” นึกแล้วว่า จะหักไปหลายท่อน

แต่ผมไม่สนใจรีบคว้าเอาตัวน้องเมย์มาอยู่ในอ้อมกอด และจัดการตีคนร้ายกระเด็นลงไปกลิ้งกับพื้นอีกสี่ห้าตลบ ก่อนจะอุ้มน้องเมย์ขึ้นกระโดดสูงผละออกมาอยู่ ณ จุดเดิมที่ผมปรากฏตัวต่อหน้าไทยมุงในที่แรก

ทั้งไทยมุงและตำรวจต่างกึ่งตาตื่น เพราะทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วมาก ผมประมาณเวลาให้ตัวเองคร่าว ๆ เมื่อครู่ที่จัดการกับ

คนร้าย ไม่น่าจะเกินสามวินาที

ยังไม่ทันจะคลายอ้อมแขนออกจากร่องเมย์ เธอก็ร้องเสียงหลง “ว้าย!!” เมื่อเห็นคนร้ายชูปากกระบอกปืนขึ้นทั้งยังอยู่ในท่ากึ่งลุกกึ่งนั่งหันมาทางผม แล้วมันก็รวบปืนติดกันดั่งปิงต่อเนื่องถึงสิ้นฉับจนผมตกใจ

ความตกใจของผมได้ไปกระตุ้นเอาสัญชาตญาณเอาตัวรอดของอีกหนึ่งสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ร่วมกัน มันเร่งเร้าประสาทสัมผัสทั้งหมดให้ตื่นขึ้น และพวกมันจำนวนมากถูกสูบฉีดจากหัวใจส่งต่อไปตามเส้นเลือดทั่วร่างกายราวกับเป็นโลหิตดำ ก่อนจะแทรกซึมเข้าสู่ทุกอณูของกล้ามเนื้อ ทำให้ให้มีพลังกายมากกว่าปกติ จากนั้นผมก็กลับหลังหันวิ่งสวนเข้าไปยังทิศที่ลูกกระสุนพุ่งมาในทันที

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากประสาทสัมผัสทั้งหมดตื่น คือการเคลื่อนไหวด้วยความเร็วปกติท่ามกลางภาพสโลว์โมชั่น ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าลูกกระสุนปืนมันจะเคลื่อนที่ช้าขนาดนี้ มันช้าเสียจนผมสามารถใช้สองมือคว้าเอากระสุนทั้งหมดที่ลอยหึ่งตั้งอยู่กลางอากาศมาไว้ในอุ้งมือได้อย่างไม่ร้อนรน และไม่นานนักภาพการเคลื่อนไหวทุกอย่างก็กลับมาเป็นเหมือนปกติ

ในวินาทีนี้แม้แต่ตัวผมเองก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่า ได้มีพลังเหนือมนุษย์ธรรมดาไปแล้วจริง ๆ สิ้นเสียงปืน ทั้งคนร้าย ตำรวจ

น้องเมย์ รวมถึงไทยมุงทุกคนเองถึงง เสียงปิ่นรัวขึ้นถึงสิ้นคแต่
ทำไมไม่มีใครเป็นอะไร

กระสุนพุ่งไปทางไหน?

คำถามนี้คงเกิดขึ้นภายในใจทุกคน และผมก็เป็นผู้เฉลย
โดยการคลายมือทั้งสองข้างที่กำอยู่ออก กระสุนปืนทั้งสี่นัดใน
สภาพบวบปี่ก็ร่วงกราวลงกระทบกับพื้นซีเมนต์

ทุกคนต่างตกตะลึงไปตาม ๆ กันจนต้องร้องอุทานออกมา
อย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ผมแอบใช้สายตาที่ซ่อนอยู่ภายในหมวกกันน็อก มองสี
หน้าทุกคนที่เหมือนกับจะอ้าปากค้างก็รู้สึกภูมิใจ แอบอมยิ้มสะใจ
อยู่ใต้หมวก ‘อยากมาหาว่าเป็นคนบ้ากันดิ้นัก’

ผมค่อย ๆ ย่างสามขุมเข้าหาคนร้าย ดูท่าทางมันจะตื่น
ตระหนกจนถึงที่สุดแล้ว ยกกระบอกรปืนหวังจะยิงซ้ำ แต่ผมใช้
ความเร็วสูงสุดพุ่งเข้าไปหาในพริบตา กระชากปืนจากมือคนร้าย

“กลัวแล้ว ๆ กลัวแล้ว!” โจรมันยกมือไหว้ผมประหลก ๆ

คิดแล้วมันน่าจับถีบให้พิกลพิการเสียจริง ๆ ไอ้คนประเภท
นี้ ที่ตอนทำร้ายคนอื่นล่ะไม่กลัว แต่พอตัวเองจะโดนมันงัดกลว
ใหญ่ แคผมประเคนลูกถีบใส่มันโดยออกแรงให้เต็มเหนี่ยว
รับรองว่าใส่มันแตกตายแน่ แต่ผมก็เลือกที่จะไม่ทำเพราะมัน
ไม่ใช่นิสัย ผมก็แค่ ออกแรงกำปืนที่คว่ำมาจากคนร้ายนิดหน่อย

ทำเหมือนกับบีบดินน้ำมัน ปั้นก็บวบปั้นปากประบองงอเชิดขึ้น
ด้านบน กลายเป็นเศษเหล็กที่ไม่สามารถเอาไปยิงใครได้อีกต่อไป

ผมโยนมันทิ้งไว้ข้าง ๆ คนร้าย จากนั้นก็กระโดดสูงพรวด
เดียวขึ้นไปบนหลังคาร้านสะดวกซื้อ แต่ดันเหยียบพลาดลื่นล้มไป
ก้นจ้ำเข้ากระแทกหลังคาดังโครม ‘บ้าเอ๊ยเสียฟอร์มหมด’ พวก
ไทยมุงตัวดีก็หัวเราะกันใหญ่ ผมเลยต้องแก้เงินด้วยการลุกขึ้นยืน
อย่างรวดเร็ว และยกมือชูนิ้วโป้งให้ทุกคน ก่อนจะออกแรงที่ปลาย
เท้าอีกครั้ง ตีตัวเองให้กระโดดสูงลิบจนหายวับไปจากบริเวณนั้น

แน่นอนใคร ๆ ต่างก็มองเป็นเป็นอย่างที่ผมว่า แต่อันที่จริง
ผมไม่ได้กระโดดไปไหน ไกลนักหรอก ก็แค่กระโดดกลับมาที่
หลังถังขยะในซอยมืดเท่านั้นเอง แล้วก็รีบจัดแจงถอดชุดบ้า ๆ นี้
ออกอย่างรวดเร็ว ยัดมันกลับลงไปใ้ในกระเป๋าเป้ พอถอดออกก็รู้สึก
ได้ถึงลมเย็น ๆ ปะทะร่างทันที แต่ผิคนิดหน่อยตรงที่คันมาอยู่หลัง
ถังขยะนี้สิ กลิ่นไม่พึงประสงค์เลยโชยเข้ามาจุกไปด้วยเต็ม ๆ

“เฮ้อ! ถ้าแปลงร่างได้เหมือนพวกไอ้แมดเขียวได้ก็ดีสิ จะได้
ไม่ต้องถอดชุดเข้า ๆ ออก ๆ” ผมจำภาพของพวกยอดมนุษย์ในซี
รีส์ญี่ปุ่นได้ติดตา ก็เลยบ่นกับตัวเองแถมน้อยใจเล็ก ๆ ด้วยไม่เคย
คาดคิดมาก่อนว่าวันนี้จะได้กลายเป็นฮีโร่ไปแล้วจริง ๆ ถึงจะต้อง
หาที่ใส่ชุดอย่างทุลักทุเลก็เถอะ

ผมเดินออกจากซอยมืด ย้อนกลับไปคูบริเวณไทยมุงแบบ
เหงื่อโทรมเต็มตัว เห็นคนร้ายโดนตำรวจจับใส่กุญแจมือลากขึ้น
รถไปโรงพักเรียบร้อย ส่วนน้องเมย์ดูเธอยังไม่หายจากอาการ
ตกใจ

ผมจะเดินเข้าไปปลอบน้องเมย์ แต่เผชิญนึกขึ้นมาได้ ‘ตาย
ๆ ข้อมูลที่จะใช้พรีเซนต์ในห้องประชุมพรุ่งนี้ยังไม่เสร็จ’ ถ้าโผล่
เข้าไปหาน้องเมย์ตอนนี้คงอีกยาวแน่ เลยมีอันเปลี่ยนใจกระทันหัน
รีบวิ่งหอบเอาร่างเหม็นเหงื่อกลับขึ้นไปบนออฟฟิศ รีบป้อนงานที่
ค้างไว้บนหน้าจอชนิดสุดสูกเอาเผากินด้วยใจที่อยากรีบกลับบ้านไป
อาบน้ำเต็มแก้ว

“เป็นยังไงบ้าง เพื่อนก้อง!?” มารผจญก็ช่างไวเหลือเกิน รีบ
โทรมาทันทีเพราะอยากฟังผลงาน

“เออ ๑ เดี่ยวเข้าทำงานเสร็จก่อน พรุ่งนี้ต้องรีบเข้าประชุม
แกร่อ่านข่าวในหนังสือพิมพ์พรุ่งนี้สิ น่าจะมีลงนะ”

“โธ่เพื่อนก้อง... เล่าให้ฟังหน่อยก็ไม่ได้”

“เออ ๑ งั้นเดี๋ยวถ้ามันไม่ตึกไป จะแวะไปหาแกที่บ้านก็
แล้วกัน”

“ดี ๑ งั้นเราจะได้ซื้อเบียร์เตรียมไว้รอนาย”

“เออ แค่นี้ก่อนนะ คนกำลังรีบ” ผมรีบตัดสายโดยไม่ต่อ
ความยาวสาวความยืด และคิดว่าคงไม่แวะไปบ้านไอ้วินเพราะ

พรุ่งนี้มีประชุมแต่เช้า ขึ้นไปนั่งจิบเบียร์กับมันมีหวังได้คุยกันยาว
กลัวจะตื่นไปประชุมไม่ทัน

เช้าวันรุ่งขึ้นผมตื่นเร็วกว่าทุกวัน ใจก็อยากรีบลงมาดู
หนังสือพิมพ์ด้วยว่าจะมีพาดหัวหน้าหนึ่งหรือเปล่า ดังนั้นพอตื่น
แล้วก็รีบลุกจากที่นอน เดินออกจากห้องลงไปชั้นล่างทันที

ลงมาก็เห็นแม่กำลังนั่งจิบกาแฟกับปลาทองโก๋อยู่

“อ้าวก็ยังไม่วันนี้ตื่นเช้าจัง”

“วันนี้มีประชุมนะแม่”

ตักพักพอก็เดินตามหลังลงมาด้วยอีกคน

“วันนี้จะไปทำงานแต่เช้าหรือไงก็ง” พ่อผมถามไปที่เดิน
ลงบันไดไป

“วันนี้ก็ต้องรีบไปประชุมนะ”

แล้วผมก็เลยถามถึงหนังสือพิมพ์ว่ามาส่งหรือยัง พอแม่
บอกเสียอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน เด็กส่งหนังสือพิมพ์เพิ่งจะมาส่งเมื่อ
ครู่พอดี ผมเลยรีบวิ่งไปหยิบมาอ่าน

เมื่อคลี่หนังสือพิมพ์ออกเห็นพาดหัวข่าวตัวโตบนหน้า
หนึ่ง ‘คนบ้าหรือฮีโร่!!’ ผมก็แทบอยากจะฉีกหนังสือพิมพ์ทิ้งเสีย
เดี๋ยวนั้น แต่ก็ยังใจไว้ก่อนจะเลื่อนสายตาลงมาอ่านเนื้อข่าวที่เหลือ
ในกรอบเล็ก ๆ

“เกิดเหตุปล้นชิงทรัพย์จับตัวประกันหน้าร้านสะดวกซื้อชื่อดังย่านสีลมวานนี้ เวลาสามทุ่มโดยประมาณ โดยนอกจากคนร้ายแล้วยังได้ปรากฏชายชุดดำออกมาป่วนการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นเหตุให้ชายชุดดำคนดังกล่าวเข้าปะทะกับคนร้าย เราะหีดีที่ตัวประกันไม่บาดเจ็บ อ่านต่อหน้า 16...”

เห็นพาดหัวข่าวแล้วยิ่งอารมณ์เสียเลยกลายเป็นว่าแทนที่จะเกิดความรู้สึกดี ๆ กลับทำให้ผมหงุดหงิดแต่เช้า ผมไม่รู้จะไประบายความหงุดหงิดที่ก่อตัวขึ้นกับใคร เลยวิ่งกลับขึ้นห้อง กดว่าเอาโทรศัพท์มือถือที่เสียบสายชาร์จเอาไว้มากดหมายเลขโทรออกหาไอวัน

“เฮ้ย! ไอวัน เห็นพาดหัวข่าวรียังวะ”

“อือ เราก็กำลังจะโทรไปบอกนายอยู่พอดีเลย”

“โคตรเจ็บใจเลยวะ หว่าเข้าไปป่วนตำรวจอีก มันคิดได้ไงวะ” ผมเริ่มพูดเสียงสูงด้วยโทสะ

“เอาน่า นี่มันเพิ่งเริ่มต้นเอง ตอนนี้นายก็เหมือนเป็นคาราโนเนมนะแหละ นายต้องค่อย ๆ สร้างชื่อ รับรองอีกหน่อยจะมีแต่คนเรียกหานาย เพื่อนก้อง”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ได้ก็ดีสิวะ” ผมชักไม่แน่ใจว่าจะเป็นแบบที่วาดฝันไว้หรือเปล่า เพราะจากที่เห็นพาดหัวบนหน้าหนังสือพิมพ์ ผมรู้สึกวุ่นวายในสายตาของคนปกติ ฮีโร่กับคนบ้านี่มัน

คงเป็นอะไรที่กำลังกังวลกันเพียงคนเดียว

ระหว่างที่ผมกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ ไอ้วินก็ถามผม

“เออแล้วนายชื่ออะไรล่ะ?”

“อ้าวไอ้วิน กวนตีนแต่เช้าเลยนะ คนยิ่งอารมณ์ไม่ดี”

“ไม่ใช่ ๆ หมายถึงชื่อนายนะ”

“เฮ้อ! ชำก้ชื่อก้องเกียรติสิวะ รู้แล้วยังจะถามอีก”

“หมายถึงชื่อนายตอนใส่ชุดฮีโร่ที่เราทำสิ จะให้สื่อเรียก
นายว่าชายชุดดำตลอดเลยหรอ ไม่ดีมั้ง”

“เออจริงด้วย ยังไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย” ถ้าไอ้วินไม่ทักผมก็
คงไม่ได้นึกถึง “งั้นชื่ออะไรดีวะ ช่วยคิดหน่อยสิ ชำกิดไม่ออก”

“อืม...” ไอ้วินนิ่งไปพักหนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “แบล็กแมน
เป็นไง เราว่าเจ๋งดี”

“เอ่อคือ... มันต่างกับชายชุดดำตรงไหนวะ ไอ้คำว่าแบล็ก
แมนเนี่ย” ผมได้ยืนก็ทำหน้าเงื่อนไปเลย ไม่นึกว่าเพื่อนที่มีดีกรี
ปริญญาระดับด็อกเตอร์จะสมองตีบตันคิดชื่อได้ขวานผ่าซาก
ขนาดนี้

“ก็เข้ากับชุดที่เราออกแบบให้ดีออก” ดูไอ้วินทำเสียงดีใจ
และภูมิใจกับทั้งชื่อและการดีไซน์ของมันเหลือเกิน

“เออ ๆ แล้วแต่ละกัน ชำจะรีบไปทำงานแล้ว วันนี้มี
ประชุมเครียดแต่เช้า”

“อ้อ งั้นแค่นี้ละ ท่านแบล็กแมน”

“เอ๊ะไอนี้!” โคนกวนประสาทแต่เขายังไม่ทันได้เอ่ยปากคำ
ไฉวันก็ชิงตัดสายไปก่อน

หลังจากนั้นผมรีบอาบน้ำแต่งตัว พอเสร็จก็รีบหอบเอา
เอกสารการประชุมไปขึ้นรถเมล์เบียดเสียดกับผู้คนบนรถ และ
เผชิญกับการจราจรที่ติดขัดเพื่อเดินทางไปทำงานตามปกติ

“แบล็กแมน”

อยู่ดี ๆ ชื่อที่ไฉวันคิดให้ก็ดังก้องขึ้นในหัว ขณะกำลังยืน
โหนรถเมล์ จะว่าไปมันก็ติดหูดี

2

ผมชอบเอกสารการประชุมทั้งหมดมากองอยู่บน โต๊ะทำงาน เมื่อ
 ครุ่นใจกับบรรยากาศเครื่องเคียดในห้องประชุมเข้าไป ทำให้รู้สึกว่
 การฟรีเซนต์งานนี้มันยังเหนือกว่าการปราบคนโจรปล้นร้าน
 สะดวกซื้อเมื่อคืนเสียอีก

ยังไม่ทันจะได้พักเหนื่อย ผู้จัดการที่เพิ่งออกมาจากห้อง
 ประชุมเหมือนกันก็ตรงดิ่งมาที่โต๊ะผม พอมาถึงก็เอามือทาบโต๊ะดั่ง
 ปัง จนเอกสารหล่นลงไปกองกับพื้น

“คุณทำได้แค่นี้ใช่ไหม ก้องเกียรติ!”

แค่นี้ผมพอรู้แล้วว่าผู้จัดการจะพูดอะไรต่อ

“ผมบอกให้คุณเอายอดขายของเดือนนี้ใส่เข้าไปด้วย
 กรรมการบริหารเขาอยาการู้ผลกำไรรวม”

นั่นไงเป็นอย่างที่คิดไว้ไม่ผิด ทำมาขึ้นเสียงสูงใส่ “ไม่รู้เลย
 ว่าเมื่อคืนคนเขาอดตาหลับจับตานอนทำให้ทั้งคืน

“ผมยังรวมยอดของเดือนนี้ไม่ได้ครับ เพราะลูกค้าเพิ่งแจ้ง
 เปลี่ยนแปลงยอดสั่งซื้อมาเมื่อวานพอดี”

“แล้วคุณประมาณการไม่เป็นหรือไง คุณเป็นโปรดักชั่น
 แพลนนิ่ง หน้าที่ของคุณคือการวางแผนการผลิตให้สอดคล้องกับ

การสั่งซื้อ ทำไมแค่นี้ถึงทำไม่ได้!”

อยากจะดอกลี้น้ำกลับไปจริง ๆ แล้วแถมทำเป็นรีเปล่าละ “โธ่ พี่ทงศักดิ์ แค่การประชุมเลื่อนขึ้นมา ผมก็เร่งเตรียมข้อมูลจะ แยกอยู่แล้ว”

“ไม่ต้องมาเรียกชื่อผม! ผมบอกก็ครั้งแล้วในเวลางานให้ เรียกผู้จัดการ”

อ้าวคุณทำเจ้าของอย่างอื่น ปกติก็ให้เรียกพี่ทงศักดิ์ แต่พอ ของขึ้นแล้วเรียกไม่ได้แฮะ เจอผู้จัดการแบบนี้ ผมล่ะอยากจะใช้ พลังของแบล็กแมนจับโยนออกไปนอกหน้าจริง ๆ เลยให้ตายสิ

ปัง! ปัง ๆ เสียงตบโต๊ะรัว ๆ แล้วตามมาด้วยเสียงตะคอก “ฟังผมอยู่รีเปล่า ก้องเกียรติ!”

‘เออ ฟังอยู่นี่ไง นิสัยแย่มากเลยไอ้นี้ ทำมาตบโต๊ะขึ้นเสียง ไล่’ ผมคิดอยู่ในใจแต่ก็ไม่ได้ตอบอะไรออกไป

“คุณรีบแก้รายงานที่นำเสนอในห้องประชุมทั้งหมด แล้ว เอามาให้ผมหลังเที่ยง”

พอได้ยินคำว่าหลังเที่ยง ผมก็แหงนไปมองนาฬิกาที่แขวน อยู่บนผนังออฟฟิศ เข็มยาวชี้ไปที่เลขสิบสอง เข็มสั้นชี้อยู่ที่เลขสิบ เอ็ด

‘บ้ารึเปล่า ชั่วโมงเดียวใครจะไปทำทัน เก่งนักก็น่าจะมาทำ เองสิ’ ผมอยากจะตะคอกกลับไล่หน้าไอ้คุณทงศักดิ์ไปแบบนั้น

เหลือเกิน แต่พอเอาเข้าจริงก็ได้แต่ก้มหน้าตอบ “ครับ”

ดูเหมือนวันนี้คงต้องอดข้าวกลางวันก้มหน้ารับกรรมแก่ เอกสารจนกว่าจะถูกใจผู้จัดการ ที่ไม่เคยจัดการอะไรได้ดีไปกว่า ปั่นกับตะคอกลูกน้องในเวลางาน แต่ที่ผมหมั่นไส้จริง ๆ ก็เพราะรู้ว่า มันมาเร่งผมเพื่อที่ตัวเองจะได้มีงานไปเสนอผู้บริหารเพื่อเอา หน้า

“น่าเบื่อ” ผมแอบก้มหน้าพูดเบา ๆ

“คุณว่าอะไรนะ?” ผู้จัดการไม่ทันได้ยินก็เลยถามซ้ำ

“บอกว่าเบื่อแก่นั่นแหละ เอาแต่สั่งงานแบบโง่ ๆ ไม่กะเกณฑ์เวลาเพื่อคนทำ’ ผมแอบค่าผู้จัดการในใจก่อนจะตอบ “ครับ ผมจะรีบจัดการให้เสร็จภายในช่วงบ่ายครับ”

“ผมบอกมาก่อนเที่ยง! ไม่ใช่ช่วงบ่าย หลังพักเที่ยงถ้าผมไปกินข้าวเสร็จ กลับเข้าออฟฟิศมาแล้วยังไม่เห็นเอกสารวางอยู่บนโต๊ะ คุณโดนแน่!”

“อ้าว เอ็งหิวเป็นคนเดียวสิ คนอื่นหิวไม่เป็นเหรอไง พูดแบบนี้มันเห็นแก่ตัวนี่หว่า’ แต่บ่นในใจไปก็ป่วยการ สู้รีบ ๆ ก้มหน้ารับกรรมทำงานต่อดีกว่าจะได้เสร็จ ๆ

“เฮ้อ” น่าเบื่อจริง ๆ กับชีวิตพนักงานบริษัท

“ถอนหายใจอะไรคะ” เสียงใส ๆ ดังขึ้นแซวผม

แค่ฟังผมก็รู้แล้วว่าเป็นเสียงของใคร “ก็เบื่อน่ะสิ” ผมตอบ

โดยไม่เหลียวหลังไปดู มือก็พิมพ์คีย์บอร์ดไป ส่วนตาก็ยังจับจ้องที่ หน้าจอคอมพิวเตอร์

“พี่ก็อย่าไปใส่ใจเลย คนแบบนั้นนะ อะไรดี ๆ รับหน้าเอา ไปหมด แต่อะไรที่ไม่ดี โยนนี้มาลงที่ลูกน้องอย่างเดียว” แอมกระซิบเสียงพูด

ผมได้ยื่นก้นหิ้วขยับไปทันที “อย่าพูดแบบนี้ในที่ทำงาน เกิดใครได้ยื่นเข้าเอาไปฟ้องเราจะแย่”

“ถึงตอนนั้นพี่ก็ช่วยแอมอยู่แล้ว ก็พี่เป็นหัวหน้าแอมนี่คะ” พูดจบก็ตามมาด้วยเสียงหัวเราะกึกกักของเธอ

แอมพูดถูกครึ่งหนึ่ง ผมเป็นหัวหน้าแผนกแพลนนิ่งผมมีหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของคนในแผนก แต่ถ้าเกิดไปมีเรื่องกับผู้จัดการจริง ผมเองก็คงช่วยอะไรไม่ได้มากไปกว่าออกรับและขอโทษ แทนลูกน้อง

“พี่ยังจะเอาตัวไม่รอดเลยตอนนี้” พูดไปที่หัวเราะแห้ง ๆ ไป

“อะนี่คะ” แอมยื่นแก้วกาแฟที่ยังมีควันกรุ่น ๆ อยู่มาให้ “พอดีน้ำแข็งหมด เลยไม่ได้ซักรกาแฟเย็นแบบที่พี่ก้องชอบนะ”

ผมรับแก้วกาแฟแล้วหมุนเก้าอี้กลับมาทางจอคอมพิวเตอร์ วางแก้วกรุ่นลงบนจานทรงกลมใบจิ๋วแต่ใหญ่กว่าก้นแก้ว ตั้งใจรอให้เย็นก่อนค่อยดื่ม

“ไหน ๆ มีตรงไหนแอมช่วยได้บ้าง” แอมเบียดตัวก้มลงมาใกล้ผมเพื่อมองคู่มือที่หน้าจอ จนผมได้กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ จากตัวเธอโชยแตะจมูก

กลิ่นน้ำหอมทำให้ผมต้องเหลือบสายตาไปมองโดยไม่ตั้งใจ ทำให้ผมเห็นชอกคอขาวเนียนของเธอ กับหน้าอกที่ไม่เข้ากับรูปร่างผอมบางอย่างมาก ชนิดที่ว่าบางครั้งพอผมเห็นเธอเดินแบบเร่ริบเมื่อไร ก็กลัวเธอจะหน้าคะมำเสียศูนย์เอาง่าย ๆ เพราะศูนย์ถ่วงน้ำหนักไป

เธอยังคงมองหน้าจอผมเพื่อดูข้อมูลที่กำลังทำอยู่ และสงสัยว่าเธอจะมองไม่ชัดถึงได้เบียดตัวเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นและก้มตัวต่ำลงอีก ทำให้เรือนผมหนาตรงค้ำและดูมีน้ำหนักทั้งปลายลงมาได้บ้างผมเล่น ผมรู้สึกประหม่าจนต้องรีบตัดบทก่อนที่จะหน้าแดงหูแดง และใจสั่นมากไปกว่านี้

“มะ... ไม่เป็นไรเดียวพี่ทำเองได้”

“เอ๊ะพี่นี่ยังไง มีลูกน้องก็ไม่หัดใช้ ชอบทำอะไรเองอยู่เรื่อย”

บางคนฟังแล้วอาจจะรู้สึกไม่ดีที่มีลูกน้องต่อปากต่อคำ แต่ผมคิดว่าโดนลูกน้องตัวเองตอกกลับแบบนี้ ก็ยังรู้สึกดีกว่าโดนผู้จัดการพูดตะคอกใส่หน้าเป็นไหน ๆ

“เฮ้ ๆ งั้นแอมช่วยรวมออเดอร์ลูกค้าส่งมาใหม่ให้หน่อย”

“รับทราบจ้าหัวหน้า” ว่าแล้วเธอก็วิ่งไปทำตามที่ตั้ง
อย่างน้อย ๆ แอมก็มักจะทำให้ผมยิ้มได้เสมอกับความมี
น้ำใจและเป็นคนตรง ๆ ของเธอ บางทีผมสงสัยอะไรไม่เข้าท่าเธอก็
จะเถียงและเสนอวิธีที่ดีกว่าให้ ผิดกับผมที่ไม่กล้าเถียงผู้จัดการแม่
สักคำ ทำได้อย่างมากก็แค่แอบด่าในใจ

นั่งทำงานจนหัวหมุนกระทั่งพักเที่ยง ผมบอกแอมให้ไป
พักผ่อนข้าวกับเพื่อน ๆ ที่เหลือเดี่ยวผมจัดการต่อเอง แต่เธอไม่ยอม
เธอบอกเหลืออีกนิดเดียวช่วย ๆ กันจะได้เสร็จ

อืม... ให้มันได้อย่างนี้สิ ผมนึกขำตัวเอง เพราะไป ๆ มา ๆ
นอกจากผมจะไม่กล้าขัดผู้จัดการแล้ว ก็ยังไม่กล้าขัดลูกน้องตัวเอง
อีกด้วย เป็นอันว่าเราสองคนเลยช่วยกันทำข้อมูลในส่วนที่เหลือ
แข่งกับเวลา

ผ่านไปเกือบสี่สิบนาที ทุกอย่างก็เรียบร้อย และยังเหลือ
เวลาให้พักอีกเกือบยี่สิบนาที

“แอมเอาเอกสารไปวางไว้ที่โต๊ะผู้จัดการให้หน่อยนะ เดี่ยว
พี่จะลงไปซื้อขนมปังกับน้ำมาให้”

“ค่า” แอมตอบลากเสียงยาว ๆ ผมฟังแล้วก็พลอยอารมณ์ดี
ไปด้วย “เอาขนมปังใส่ถั่วแดงนะพี่ก้อง”

ผมรีบลงลิฟต์มาที่ร้านสะดวกซื้อหมายเลขเจ็ด พอมาถึงก็
เดินวนไปมาอยู่ในนั้นหลายรอบ มองหาน้องเมย์แต่ไม่เห็นน้องเขา

มาทำงาน จนเห็นว่าอีกไม่ถึงสิบนาทีก็จวนหมดเวลาพักเที่ยงแล้ว ผมเลยรีบเอาขนมปังกับน้ำผลไม้ไปคิดเงินที่แคชเชียร์ เดินออกจากร้านสะดวกซื้อข้ามถนน ไปยังตึกสูงฝั่งตรงข้าม เดินตรงเข้าอาคารกอล์ฟตึกชั้นเจ็ดเพื่อไปยังออฟฟิศ

“เฮนี่ ขนมปังไส้ถั่วแดง” ผมเดินเอาไปให้แอมที่โต๊ะของเธอ

“โหพี่จะให้แอมกินทั้งวันเลยหรือ ซ้อมาประชดกันรีเปล่าคะเนี่ยตั้งห้าอัน”

“เปล่า ๆ ก็กลัวช่วงบ่าย ๆ แอมจะหิวอีก เลยซื้อมาเผื่อ”

“พี่ว่าแอมกินจุหรือ” เธอสวนกลับมาเสียงหัวน ๆ ผมคิดว่าไปทำให้เธอโกรธเข้าเสียแล้ว

“เปล่า ๆ เป็นห่วงจริง ๆ ก็ข้าวปลาไม่ได้กินนี่”

“ล้อเล่นน่า” แอมหัวเราะคิกคักสนุกที่ได้หยอกผมเล่น

“ขอบคุณค่ะ หัวหน้า” ผมเองก็ไม่เคยจะทันเธอเลยให้ตายสิ

“เอาน้ำส้มหรือน้ำองุ่น” ผมซื้อมาสองขวดให้เธอเลือกรสที่ชอบก่อน แล้วผมจะได้ดื่มอีกขวด

“พี่ก็องเลือกก่อนสิ”

“งั้นพี่เอาน้ำองุ่น”

“งั้นแอมก็ เอาน้ำองุ่น”

“อ้าว?” ผมละงงจริง ๆ แล้วจะให้ผมเลือกทำไม

“ก็พี่อยากใจตรงกับแอมทำไมล่ะ”

ผมเลยพูดไม่ออกเลยทีนี้ ตามไม่ทันจริง ๆ ตรงข้ามกับแอม
ที่หัวเราะชอบใจใหญ่

“เฮ็นนี่พี่ต้องเลี้ยงข้าวแอมด้วยนะคะ”

“อ้าว?” ทำไมเวลาคุยกับแอมผมต้องร้องแบบนี่ประจำ

“ก็วันนี้แอมช่วยพี่เคลียร์งานให้ผู้จัดการได้ทันเวลา”

“อืม... ก็ได้” คิดดูแล้วผมไม่ควรปฏิเสธเพราะเหตุผลที่เธอ
อ้างก็ฟังขึ้นอยู่ “เอาแถว ๆ นี้ก็แล้วกัน ใกล้ดี”

“พูดแล้วผิดคำปรับสองเท่านะ”

“ไม่ผิดคำหอรอกน่า ชวนโชคกับจิบไปด้วยสิ ไปกันหลาย ๆ
คนสนุกดี”

โชคกับจิบที่ว่าก็เป็นลูกน้องในแผนกที่สนิทกับผมอยู่
เหมือนกัน แต่แอมกลับทำหน้าที่บั้งเล็กน้อยก่อนจะเปลี่ยนท่าที “ไม่
ไปละ ลืมไปวันนี้แอมบอกแม่ว่าจะกลับไปกินข้าวบ้าน”

“อ้าว! แล้วแต่แอมละกัน”

เราคุยกันถึงแค่นี้ก่อนจะแยกย้ายไปทำงานของตัวเอง
ในช่วงบ่าย ส่วนผู้จัดการพอเข้าออฟฟิศมาก็รีบหยิบเอกสารดู

“ก้องเกียรติ!” นั่นไงเรียกผมแล้ว แอมยังทุบโต๊ะเร็ว ๆ อีก
ต่างหาก คุณิสัยผู้จัดการผมเสียก่อน

เสียงที่ใสอารมณ์เหมือนจะระเบิดโทสะ เล่นเอาผมต้องวิ่ง

เกือบเห็น ไปที่โต๊ะของท่านผู้นั้นแทบจะทันที

“ครับผู้จัดการ”

“คุณมีปัญหาทำได้ดีที่สุดแค่นี้หรือ” ไม่พูดเปล่า ยังโยนเอกสารทิ้งฉบับใส่หน้าผมจนปลิวว่อน

ความจริงถ้าจะหลบผมก็หลบพ้น เพราะความเร็วมันเทียบ กับกระสุนปืนไม่ได้สักนิด แต่กลัวหลบแล้วเรื่องจะไม่จบ เดียวจะหาว่าผมแสดงอาการต่อต้านอีก เลยพยายามยืນนิ่งทำใจให้สงบที่สุด... สงบที่สุด ผมพยายามท่องในใจแต่มันก็ยังไม่ยอมหยุด ประเคนคำคำชนิดสาตเสียดเสียดใส่ผมแบบไม่ยั้ง

“สติปัญญาคุณเป็นระดับหัวหน้าแผนก หรือเป็นแคพนักงานรายวัน หา!” แคได้ยินประโยคนี้ประโยคเดียวผมก็กำหมัดแน่นจนไม่ได้ยินประโยคก่อนคำอื่นที่ตามมาทีหลัง เพราะตอนนี้ผมโกรธจนหูอื้อไปหมดแล้ว แต่ยังพยายามข่มความโกรธเอาไว้ในใจไม่ให้ปะทุออกมา

ทั้งที่ใจผมอยากจะตีหน้ามันใจจะขาดแต่ก็ทำไม่ได้ ตอนนี้ผมไม่ใช่คนธรรมดาแล้ว ขึ้นผมระเบิดอารมณ์รัวพายุหมัดเข้าใส่ คงต้องมีการตายเกิดขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย ผมพยายามข่มใจอยู่นานจนเหมือนจะระงับไม่ไหว สองมือของผมเริ่มจับเป็นกำปั้นแน่นขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งเส้นเอ็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

(ติดตามต่อได้ในฉบับรูปเล่ม...)

วางจำหน่ายแล้ววันนี้
ที่ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไปหรือในราคาพิเศษที่

<http://www.tawan-song.com/>

BLACK MAN

